

A ni obupal. „Se poizkusim! Franceta moram izpreobrniti, pa naj velja kar hoče,“ je dejal vnovič in vnovič. — V prodajalnici je dobil reklamno sliko.

Ko je prihodnjo nedeljo zjutraj France ostavil hlev, seveda v neredu kot po navadi, je zagledal na vratih krasno sliko slovenskega dekleta. Pod podobo pa je čital pesemco:

Ha, ljudje, le hitro noter,
da ogledate si vse,
hleva lepšega na svetu
ni, odkar je tu France.

Vedno gleda, vedno pazi,
da je v redu vsaka reč,
in zato ga vedno hvali
gospodar že kar odveč.

Zjutraj zgodaj čvrsto vstaja,
hitro konjem položi,
posteljo lepo pospravi,
nikdar zore ne zaspi.

A nato krtačo v roke,
in če bilo vse bi fuč,
konjič vsak svetiti mora
kot električna se luč.

Redno pramčkom spodkidava,
pajčevine ne trpi,
žleb in jasli skrbno snaži,
vse komatom poskrbi.

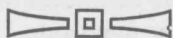
A poglejte njega sobo,
stvar najmanjša ni navzkriž,
nič smeti, prahu, vse v redu,
tu je pravi paradiz.

Kadar kovčeg mu pogledaš,
pa če noč je ali dan,
poln je ščedene obleke,
po vojaško uravnan.

In zato, ljudje, le noter,
da ogledate si vse,
hleva lepšega na svetu
ni, odkar je tu France.

Franceta je bilo sram; pobesil je oči in je odšel v — hlev. V dobri uri je bilo vse tako, kot je pripovedovala pesemca. In odtedaj ni minul dan, da bi ne vladal v hlevu najlepši red.

Podoba brhkega slovenskega dekleta z izpodbudajočo pesemco pa visi še vedno na vratih. France jo večkrat ogleduje, a ne sramežljivo, ampak samozavestno. Saj ga pa tudi res ni lepšega hleva v soseski in daleč naokrog kot ga ima gospod Prijatelj sedaj, in tudi ne marljivejšega hlapca kot je naš poboljšani France.

Nevarna grožnja.

Zapisal Ivo Trošt.

ilačeva hiša v vasi je pogorela. Rešili so razen strehe vse, vendar je trdil Milač, da ima še nekaj stotakov škode. Bil je premalo zavarovan.

Ko je minil prvi strah in so se ohladili ogorki, so začeli domačini spravljati nepotrebne stvari s pogorišča, da bi čimprej in tem lažje začeli zidarji novo stavbo. Milačevi otroci so tudi pomagali pri tem neveselem poslu ter so v pepelu in oglju iskali žreblje. Otroci so pa kakor kokoši, ki ne morejo biti brez družbe. Z domačimi so se prijateljsko strnili tudi

otroci soseda Rugarja in pobirali žreblje. Domači jim pa niso privoščili tega veselja; domov so jih podili: „Le pojdite! Mi vas ne maramo. Žreblji so naši.“

Toda Rugarjevi se niso dali kar tako odgnati, pa so jim grozili: „Čakajte, kadar zgori naša hiša, tudi mi ne bomo vam pustili po našem pogo-rišču pobirati žrebljev!“

Sreča.

Iz francoščine poslovenil Fr. Jordan.

I.

Ivel je nekdanj sin slovečega Harun-al-Rašida, ki ni bil srečen. Sel je tedaj za svet vprašat starega derviša. Modri stariček mu odgovori, da je težko dobiti srečo na svetu. „Vendar,“ pristavi, „poznam zanesljivo sredstvo, ki si z njegovo pomočjo lahko preskrbite srečo.“

„Kakšno je to sredstvo?“ vpraša princ.

„Da oblečete srajco srečnega človeka,“ odgovori derviš. Nato princ objame starca in se poda po svetu iskat čarobni pomoček.

II.

Odšel je. Poda se v vsa glavna mesta sveta. Poizkusi srajce cesarjev, srajce kraljev, srajce princev, srajce velikašev. Trud je bil brezuspešen. Ni bil zato bolj srečen. Potem obleče srajce umetnikov, srajce vojščakov, srajce trgovcev. Uspeh je bil isti. Tako je napravil mnogo pota, ne da bi našel srečo.

III.

Naposled se obupan, da je poizkusil toliko srajc, vrne nekega dne jako žalosten v palačo svojega očeta.

Hipoma zasliši na polju prepevati pridnega delavca, ki ves vesel stopa za plugom. „Glej, vendar človek, ki ima srečo,“ reče sam sebi, „ali pa sreče ni sploh nikjer na svetu.“ Stopi k njemu. „Dobri človek,“ pravi, „ali si srečen?“

„Da,“ odgovori oni.

„Ne želiš si li ničesar?“

„Ne.“

„No, dobro, prodaj mi svojo srajco!“

„Svojo srajco? Nimam nobene!“

